Patrick Călinescu

Web & Gutenberg

Domnule director al acestei edituri cum n-au mai văzut soarele şi pământul, a venit editorul de la editura de peste drum şi vrea să-l primiţi de îndată; să-l las să intre; îl primiţi acum sau îl mai amânaţi puţin; să-l mai fac să se uite prin pozele cu dumneavoastră în plina dumneavoastră glorie primară sau să-l las să absoarbă în pace poziţiile dumneavoastră savante din galeria fotografică cu gloria dumneavoastră secundă? Da, într-adevăr, a venit editorul de la editura de peste drum şi este nerăbdător să vă vorbească; mi-a spus că vrea să vă facă o propunere cât de interesantă veţi dori, şi în acest punct al confidenţei s-a semiridicat graţios de pe canapeaua de piele artificială pe care dumneavoastră înşivă aţi recomandat-o pentru anticameră, ca să-şi re-aranjeze deja profesional deformatele sale fese într-o altă cută a canapelei, mai odihnitoare decât prima în care nimerise. Acest editor este atât de nerăbdător să fie primit de dumneavoastră încât, după câte am înţeles din ce mi-a mai spus până să mă împingă, insistent, domnule director, în birou la dumneavoastră, ar fi chiar dispus să vă cedeze toate drepturile şi satisfacţiile obţinute în urma acestei propuneri interesante, în afara celor mai mărunte şi neînsemnate, pentru că are o soţie destul de pretenţioasă şi un fiu căruia nu i-ai putea citi pe faţă un sentiment uman nici dacă nu ştiu ce s-ar întâmpla şi, domnule director, în fine, şi un câine care nu mănâncă decât conserve pentru câini…

Dar dacă e câine, o privi mustrător domnul director, pe sub gene, de parcă i-ar fi sugerat să-şi folosească şi creierul, nu numai limba, ce-ai vrea să mănânce?!

Da, domnul meu director iubit…

„Da, domnul meu iubit director…”, te rog frumos, o corectă cu un înalt talent pedagogic, e corect cum îţi spun eu şi numai cum îţi spun eu!

Fireşte, domnul meu iubit director, se corectă, sub imperiul viziunii primei zile de şomaj, pentru că domnul director este foarte sever şi necruţător când e vorba de limba pe care o folosesc subalternii săi, dar permiteţi-mi să…

Îţi permit, îi acordă această onoare, şi asta numai pentru că eşti pentru ceilalţi angajaţi ai mei un model pe care toţi de sub mine ar

trebui să-l urmeze sau să se confunde cu el!

Vai, mulţumesc, domnul meu iubit director!...

Da, acum nu e vina ta, eu ar fi trebuit să-ţi spun din timp că în situaţia de faţă nu e corect gramatical aşa cum mi te-ai adresat; ar fi, într-un fel, dacă aceste reguli ale limbii ar fi dictate de altcineva şi nu de mine; dar, atât timp cât situaţia se prezintă cum se prezintă, ar fi fost corect să mi te fi adresat cu „Domnul meu director iubit...”, pentru că, în astfel de cazuri, logica internă a gramaticii limbii noastre ne îndeamnă să ne folosim din plin de logica internă a bunului nostru simţ care, la rândul lui, n-ar putea funcţiona fără o filosofie atât a bunului simţ gramatical, cât şi a gramaticii bunului simţ.

Înseamnă că acum corect gramatical ar fi să-l poftesc pe editorul de la editura de peste drum de îndată şi nu mai târziu; nicio clipă mai târziu, dacă vreau să mă menţin în normele limbii noastre gramaticale, nu?

Adevărat este şi că ţi-ai însuşit lecţia la perfecţie; meriţi un 10 de care, îţi promit, n-am să te lipsesc la următorul curs de hermeneutică nominală şi conjuncţională, în conjuncţie cu hermeneutica verbală şi disjuncţională, în disjuncţie cu sau prima sau a doua, în funcţie de disponibilităţile native ale voastre sau de cheful meu pe care, mai mult ca sigur, o să ştiu să-l interpretez corect la momentul respectiv; şi că gramatical corect ar fi şi este ca editorul de la editura de peste drum să-mi intre în birou şi tu să-ţi vezi mai departe de ce-oi fi făcând şi făcut până acum şi chiar în clipa asta, că, o dată în mâinile mele...

Dacă-mi permiteţi, „în mâinile mele” nu este aici o metaforă pe care aţi folosit-o în suc propriu? De aceea, cred, mi-au şi transpirat mâinile de atâta vorbit...

Exact, exact, o felicită şi-i promise încă un 10 de care n-o va lipsi când acestei note maxime îi va veni rândul să ia calea statisticilor oficiale, dar spuneam când m-ai întrerupt, şi pentru acest gest de insubordonare morală şi intelectuală va trebui, din păcate, să te lipsesc de-un 10 secund pe care îl meriţi fără doar şi poate, că voi şti ce să fac cu editorul de la editura de peste drum o dată ce vei închide uşa, acum, sper, şi ne vei lăsa să discutăm în linişte.

Desigur, desigur, editorul de la editura de peste drum vă aparţine, din acest moment înainte, în totalitate. Dar, aveţi grijă, fiţi

atent, vă pun cărţile pe masă aşa cum sunt, nu întru totul ordonate, acest editor de la editura de peste drum nu prea foloseşte adecvat gramatica limbii noastre aşa cum dumneavoastră aţi normat-o, bănuiesc, din două motive mari cât celebritatea dumneavoastră, bineînţeles, numai cum o prezintă pozele cu dumneavoastră în plina dumneavoastră glorie primară. Unul ar fi lipsa de inteligenţă a acestui editor, iar al doilea nu se poate să nu fie starea de competiţie în care vă aflaţi dumneavoastră cu el sau, mai exact, pentru că acum nu exprim punctul comun de vedere al dumneavoastră, în care se află el cu dumneavoastră. Acum ar fi absurd ca fiecare editură să aibă tupeul să se abată de la normele gramaticale la care aţi lucrat cu atâta dăruire şi pe care cu şi mai multă dăruire le-aţi impus, impunându-şi astfel normele când, îmi aduc bine aminte, niciuna dintre editurile cu care sunteţi în competiţie, şi mă exprim eufemistic în cazul lor şi la superlativ în cazul dumneavoastră, nu se poate ridica la nivelul filosofic, logic, gramatical, bombastic, elastic etc. etc. pe care l-aţi impus cu atâta uşurinţă. Mai mult, toate aceste edituri ar trebui să vină în biroul dumneavoastră cu „săru-mâna” cel puţin o dată la patruzeci şi opt de ore, până n-ar fi prea târziu pentru ele şi prea devreme pentru dumneavoastră să le întoarceţi faţa la spate pentru totdeauna. Aşa că, vă rog, în numele limbii noastre pe care acum o vorbim regulat datorită muncii dumneavoastră normative, să nu-i cereţi acestui editor de la editura de peste drum decât recunoaşterea în unanimitate şi prin interfon, ca să pot auzi şi eu, a vinei de-a fi complotat împotriva limbii pe care ar trebui s-o ştie cum se cuvine şi al dumnezeului ei căruia, din păcate, deşi trebuie tot ce-am spus până acum, îndrăzneşte pe nemeritate să-i scruteze tăria!

Bravo, bravo, m-ai încântat cu acest debit sfânt de cuvinte, toate înlănţuite într-o sintaxă de har, o felicită domnul director, ridicat în picioare de supraeul care nu-şi mai găsea locul în graniţele scaunului managerial, zău că meriţi şi mărire pecuniară şi un car de note maxime, atâtea câte ar corespunde cailor princiari pe care şi acum ţi i-aş cumpăra fără să mă mai uit de câte ori îşi înconjoară stiloul propria peniţă presată pe hârtia cecului de afaceri intelectuale!

Domnule director, domnul editor de la editura de peste drum are onoarea să vă salute, îl introduse marţial pe editor, mânându-l de la spate să aibă onoarea să-l salute pe domnul director şi verbal.

Domnule director, se conformă editorul, am onoarea să vă salut!

Vedeţi, domnule director, cât de dulce este?

Văd, îi răspunse şi din ochi îi făcu cunoscut că totul rămâne cum a fost stabilit.

Da, domnule director, sunteţi prea bun cu mine; dar, mă gândesc, poate că merit şi, poate, chiar şi dumneavoastră o meritaţi. Dar poate mai vorbim şi după sau chiar în timpul, sublinie cu înţeles şi din una dintre sprâncene şi dintr-un colţ de buză mai iradiat de sângele comunicării reuşite, dar, până atunci, „la revedere”! Şi să nu vă faceţi probleme cât sunt alături de dumneavoastră, că nu ne desparte decât o uşă pe care cu mâna mea am ales meşterul cel mai bun s-o fac inexpugnabilă contactului cu dumneavoastră, domnule director!

Să ştii că vorbele tale au adus o mare schimbare în mine, îi spuse, confirmându-i şi gramatical recompensa viitorului perfect, care nu va fi uitată chiar până mâine. Dar fii fără grijă; vei avea o surpriză de proporţii cât de curând; tu doar du-te şi fă-ţi treaba aşa cum te-am învăţat şi totul se va înscrie astfel în graniţele logice ale planului căruia îi aparţii, pentru că tu eşti regina matcă şi pilonul central şi soarele care-mi tulbură neuronii responsabili cu planul acesta, sper, cât mai bine şi eficient întocmit, în adevăratul spirit al celorlalţi neuroni care mă reprezintă şi pe care cu şi mai mare plăcere îi reprezint în lupta cu conceptele gramaticale grosolane.

Bine, domnule director, mă duc atunci să-mi văd de treabă, ca să nu mă dea ea pe din afară şi să-mi inunde agenda pe ziua în plină desfăşurare astronomică, că de celelalte următoare nu-mi pasă mai deloc, pentru că aparţin unei alte fiinţe care va creşte din mine şi mă va părăsi când şi ziua următoare celei prezente va creşte şi-o va părăsi pe cea în plin curs istoric imediat răspunsului meu adresat dumneavoastră.

Da, interesant, o aprobă, dar mă tem că până acum te-am subestimat, când datoria şi pregătirea mea superioară lumii dintre mine, ţine şi ceilalţi ar fi trebuit să-mi dea de ştire, avându-te în faţa ochilor, că privesc o făptură cu totul altfel diferită de toate celelalte care-mi sunt în subordine şi care, una faţă de cealaltă sau una în faţa celeilalte, se subordonează sau se supraordonează după cum stă scris în grila de salarizare şi angajare; dar, din păcate, te-am inclus şi pe tine în această grilă atât de nedreaptă şi de necesară şi prin această grilă

te-am văzut şi judecat; toate până aici însă, nimic nu mai este cum a fost, dar toate vor fi cum vor fi fost în acel punct al vieţii, cel mai comod ţie, indiferent dacă filosofic îl raportez la „acum” sau „atunci” sau gramatical sau logic clipei de faţă sau celei din spate sau celei de la mare distanţă de noi. Recunosc, am greşit judecându-te şi apreciindu-te în spiritul unor hârţoage care n-au nimic cu normele gramaticale ale realităţii; recunosc şi îmi recunosc dreptul la a doua încercare în ce te priveşte, pentru că prima oară am eşuat groaznic în al meu supraeu suprasaturat de acest scaun ergonomic; recunosc şi că nu voi scăpa această a doua şansă pe care mi-am acordat-o din oficiu, cu toate că mi-aş putea recupera onoarea normativă auto-acordându-mi abia şansa cu numărul o mie sau un milion sau chiar şansa originară, cu numărul zero, fără ca tu, mâlc tăcând, nici să cârteşti. Recunosc, mai mult decât atât, că n-am acceptat posibilitatea, fie şi îndepărtată, de-a da şanse egale de promovare pozitivă tuturor subalternilor mei până în camera unde îţi îndeplineşti funcţiile oficiale, dar, bineînţeles, nu pe funcţia ta. Din toate aceste puncte de vedere, admit că trebuie să fii mai mult decât mulţumită că până la urmă minunea s-a întâmplat şi ai ieşit la lumină; şi aproximativ din aceleaşi puncte de vedere, numai puţin schimbate în spiritul implicării sufleteşti pe care această acţiune mentală o presupune, trebuie să admiţi şi tu cât de repede te-am depistat până la urmă şi cât de rapid te-am scos din întuneric şi te-am redat, ţie pe tine redându-te, locului pe care din plin îl meriţi.

Am onoarea să vă salut din nou, spuse zăpăcit de atâta erudiţie, şi o fac cu şi mai mare admiraţie decât aş fi făcut-o când am intrat la dumneavoastră, dacă aş fi făcut-o de unul singur!

A, îl băgă în seamă, dumneata erai, domnule editor de la editura de peste drum? Scuză-mă, dar nici măcar nu te-am observat intrând sau făcându-te comod pe canapeaua din piele de penis de balenă albastră, pe care numai eu mă întind sau mă fac comod şi care altora, tuturor a în afara mea, le este interzisă.

Vai, domnule director, sper ca această imprudenţă a mea, spuse alarmat de încetineala reacţiilor musculare care ar fi trebuit până acum să-l catapulteze de pe canapea, dar care l-au catapultat abia acum, să nu impieteze în vreun fel viitorul urmării fireşti a propunerii mele, interesante, cred, pe care v-am făcut-o!

Ei bine, nu, nu, îl linişti, se poate spune că şansele sunt cam egale să nu-ţi fac tocmai dumitale una ca asta, vecinul nostru de peste drum, când o astfel de acţiune aş putea s-o concertez şi s-o focalizez asupra editorului de pe strada paralelă cu a noastră, nu?

De acord, de acord, se auzi în biroul domnului director un gudurat verbal, cum nu se poate mai de acord, guduratul verbal luă deocamdată şi calea gestualului, domnule director, cum nu se poate mai de acord cad cu dumneavoastră!

Nu-i aşa că-i un căţeluş simpatic, îl întrebă prin interfon cu uşor amuzament şi înţelegere a faptului conform căruia superioritatea vine mai ales dintr-o limbă frumos normată, şi că e reconfortant să-l ai prin preajmă?

Desigur, îi răspunse degajat, întotdeauna e frumos şi neapărat politically corect să ţii pe lângă tine un pet aşa de drăgălaş ca ăsta!

Şi nu e aşa că viaţa v-ar fi fost mult mai ştearsă dacă nu vi s-ar fi întâmplat să daţi peste un asemenea inteligent exemplar? Şi nu-i aşa că, veni tirul de întrebări prin interfon, datorită acestui simplu fapt şi eu sunt mai aproape de lista dumneavoastră albă pe care o ţineţi în primul sertar de la birou, chiar sub dosarul ăla negru?

Desigur, din nou desigur, cu toate că nu-mi place să mă repet, îi preciză, doar acum eşti scoasă la lumină deşi, dacă reţin bine, şi aici recunosc că am supralicitat şansa cu numărul cutare pe care mi-am auto-acordat-o, poate şi din cauza discursului tău cu mare tâlc ticluit, niciodată n-ai fost chiar ultima fiinţă subordonată mie, pentru că, îmi aduc bine aminte, şi aici îmi pun la locul cuvenit capacităţile mele de a recunoaşte ceva, încă de la început te-am considerat un model cu care ar trebui cam toţi să se confunde, nu?

Da, domnule director, dumneavoastră nu grăiţi rău deloc; aşa este adevărul cum îl arătaţi dumneavoastră; totuşi, mă tem că ar fi în calea unui acces pur către adevărul absolut, abia schiţat, o piedică care obturează canalul de trecere de la minciună la adevăr cu o singură inadvertenţă gramaticală, dar de origine logică, cu rădăcini adânci în filosofia normativă a limbii noastre, pe care dumneavoastră ne-aţi revelat-o aşa cum numai dumneavoastră ştiţi s-o faceţi.

Da, văd că ai destul tupeu să-mi dai lecţii introductive în normarea gramaticală, logică şi filosofică a limbii pe care nimeni altul n-ar fi reuşit s-o normeze în toate aceste trei feluri în afară de mine!

Nu, domnule director, acţiunea mea corectivă, sper, se cheamă bun simţ academic, nu tupeu!

Încă îmi permit să te contrazic; până la bun simţ academic mai trebuie să parcurgi nişte trepte bune şi mai trebuie să iei şi nişte examene bune, cu notă maximă, a căror substanţă cărturărească se află în cursurile pe care trebuie să vi le predau în noul an de instrucţie şi al căror conţinut ştiinţific încă nu-l ştiţi, deci nici tu; numai şi numai după aceea vei începe, gradual, să câştigi o oarecare competenţă, de plafon minimal, care îţi va da dreptul să aduci corecţii de felul acesta; dar până atunci, din păcate pentru tine, mai ai ceva acumulări de făcut, dintre cele mai importante din tot pachetul acumulativ pe care l-am propus la momentul respectiv.

Da, şi aşa poate să fie, dar numai la nivel formal, pentru că, la nivel intuitiv, aceste lucruri posterioare momentului respectivei judecăţi de valoare se cunosc deja, numai că accesul la ele se face deocamdată pe cale ternară, prima dată prin simţul bunului simţ, a doua oară prin facultatea de bănuire a bunului simţ, iar a treia oară prin puterea bunului simţ de-a ghici ce se află şi dincolo de orizontul său.

Bine, bine, dreptatea se află acum de ambele noastre părţi, dar care este piedica de care vorbeai?

Piedica pe care singur aţi ridicat-o în calea adevărului despre locul pe care îl ocup în rândul angajaţilor dumneavoastră?

Da, da, da! Piedica pe care am înălţat-o în calea avansării tale naturale din punct de vedere filosofic pe scara riguroasă a logicii gramaticale şi în calea înţelegerii mele normative, că numai avansându-te pot sau voi putea, de acum sau atunci înainte, să răsuflu uşurat, bineînţeles din toate aceste puncte de vedere!

Deci despre această din urmă piedică vorbeaţi şi nu vă refereaţi decât la asta în cel mai teoretic mod particular din câte există, nu, domnule director?

Când nu mai ştiu ce să zic, îi zâmbi domnul director, mai bine ar fi să tac; dar, în această împrejurare memorabilă pentru mine, e mai bine totuşi să-mi amân tăcerile pentru mai târziu, când doar ele vor mai semnifica câte ceva cât de cât normat.

Asta aşa e, îl aprobă aproape ostentativ pe domnul director, şi atunci de abia veţi putea să tăceţi semnificativ într-o discuţie

fructuoasă cu dumnealui; şi atunci de abia tăcerile dumneavoastră vor semnifica şi ceva în interiorul normelor dumneavoastră, nu numai în exteriorul lor.

Dar dumneata ce crezi despre toate astea?

Domnule director, că tot aţi avut amabilitatea să mă întrebaţi, cu toate că a mă fi ignorat până acum, pentru că aveaţi toate motivele din lume s-o faceţi, nu a fost un procedeu întru totul politicos, ce cred eu despre toate astea nu prea are mare importanţă, pe cuvântul meu de profesionist!

Dar de ce, îl întrebă pe editorul de la editura de peste drum, mai mult ca să câştige timp decât să-şi facă timp, chiar în timpul acestei dezbateri, crezi cu atâta tărie că punctul dumitale de vedere nu ar conta deloc în ochii mei?

Când nu mai ştiu ce să spun, chiar dacă aş şti şi ştiu să spun ce nu spun, spre deosebire de dumneavoastră, tac. Dar şi când ştiu ce să mai spun, chiar dacă nu aş şti şi nu ştiu să spun ce spun, în comparaţie cu dumneavoastră, vorbesc. În concluzie, mă deosebesc de dumneavoastră prin normarea gândurilor, nu a cuvintelor, chiar dacă, o dată normate, gândurile nu se pot întrupa decât în cuvinte; iar reciproca, cunoscută şi folosită de dumneavoastră, este cam greu de realizat.

Pe tine te rog să-ţi vezi de treburile tale, o concedie domnul director direct din ergonomic, iar pe dumneata te rog să iei loc, că avem de vorbit mai multe, printre care şi subiectul pentru care ai venit la mine; dar acesta mai târziu.

Dar, domnule director, nu mă puteţi manevra aşa cum vreţi, că doar acum am crescut şi nu mai sunt ce eram când v-am anunţat venirea acestui editor!

Într-adevăr, poţi să nu mai fi ce erai atunci când zici, dacă ţii mult la acest aspect. Şi tot atât de bine poţi să fii ce-ai fost atunci când spui, dacă ţii mult la acest aspect. Dintre aceste două aspecte, te rog să alegi unul şi să te menţii în limitele sale, pentru că altfel rişti să nu mai termini niciodată ce-ai început. Şi, din câte îmi aduc aminte, ai început să-ţi faci serviciul aşa cum trebuie şi aşa cum se cade. Bun, mulţumesc pentru timpul plăcut petrecut împreună; la cafea te anunţ; doar să ţii interfonul deschis!

Despre ce doreaţi să discutăm, domnule director?

Dumneata nu trebuie decât să ocupi un loc în spaţiu; restul lasă în seama mea!

Dar, bine, domnule director, văd că lucrurile se simplifică în loc să se complice! Cum vine asta?

Interfonul rămânând deschis, ne vei putea aduce cafeaua în cel mai scurt timp cu putinţă, îi spuse domnul director, luând notă de zumzetul de fond din difuzor, semn sigur că dintre cele două aspecte nu a mai rămas pe lista eligibilă a acestei fiinţe subordonate decât unul.

Da, domnule director, cum doriţi, se umplu difuzorul de tot felul de frecvenţe, unele mai ascultătoare şi obediente decât altele.

Să înţeleg că ai ales deja aspectul pe care îl consideri cel mai aproape inimii tale, nu?

Da, domnule director, frecvenţele care mai de care mai ascultătoare şi obediente continuară, dar, sper, nu pentru mult timp.

Pentru mult, pentru puţin, îi spuse just, totul depinde de tine; de cât timp, până la urmă, vei acorda prezentului şi de cât timp, poate în alţi parametri cuantificabil, vei acorda viitorului; de cât de bine te simţi într-un prezent standard şi de cât de aprinsă ţi-ar fi dorinţa să-l prelungeşti până în punctul său de rupere; de cât de mult aştepţi întinderile viitorului şi de cât de repede doreşti să i le cutreieri; în cele din urmă, totul depinde de tine, dar fă în aşa fel ca temporalitatea pe care ai ataşat-o, subordonat, propriei tale voinţe să nu iasă din normele gramaticale ale limbii în care îţi exprimi aceste puncte de vedere, pentru că rezultatul unei asemenea depăşiri ar fi dezastruos pentru scheletul filosofic în jurul căruia ţi-ai crescut, după câte văd, o întreagă corporalitate logică a bunului simţ, foarte uşor, de altfel, de adus la subnutriţie sau obezitate intelectuală. Şi cred că nu mai este necesar să-ţi amintesc tocmai ţie că în ambele poziţii te afli în pericol extrem de a nu-ţi mai cunoaşte interesele, pe când o replică în care îmi spui deschis că nu asta ai vrut să-mi spui, ci altceva cu totul antonimic, îţi poate salva şi interesele, te poate salva şi pe tine de aspectul pe care cu multă inteligenţă l-ai ocolit totuşi, chiar dacă nu, încă, perfect.

Domnule director, să mă scuzaţi dacă de-acum înainte voi interveni mai des decât până acum, dar nu înţeleg de ce-a trebuit să-mi demonstraţi că uimirea şi mirarea şi surprinderea mea sunt contrare realităţii pe care o construiţi. De ce v-aţi simţit dator să-mi arătaţi că

nimic nu este aşa cum m-am aşteptat, când aşteptările mele nu s-au adeverit în niciun fel? Nu ar fi fost mai elegant din partea dumneavoastră să-mi confirmaţi presupunerile pe care nu le-am făcut publice până acum, de teamă că-s cele adevărate, în direct, şi nu prin interfon, înlocuindu-mă ca pol opus al comunicării dumneavoastră cu această fiinţă subordonată care mai nimic nu ştie?

Domnule editor de la editura de peste drum, se auzi în interfon o voce rupând lanţurile ascultării şi obedienţei, vă rog să nu mă faceţi să mă adresez dumneavoastră, atunci când o fac pentru prima oară prin interfon, altfel decât s-ar cuveni, mai ales că astăzi îi sunteţi domnului director un fel de musafir, sau cam aşa ceva, în toate sensurile. Să ţineţi cont că, înainte de-a avea privilegiul să fiţi primit de domnul director, mie mi-aţi adresat tot felul de plângeri familiale, pe care, de altfel, nici nu le pot îndosaria!

Aşa e, ai perfectă dreptate, dar te rog să nu mai intervii în discuţia noastră, pentru că, tot intervenind aşa gratuit, mi se termină programul cu publicul înainte de-a rezolva ceva, mai ales în interesul meu, dar, parţial, măcar şi-n al acestui fel de musafir, sau cam aşa ceva, în toate sensurile posibile, că tu nu ai precizat dacă ale tale toate sensuri erau sau nu posibile.

Da, domnule director, aici vă dau dreptate, nu am specificat dacă ale mele toate sensuri erau sau nu şi posibile.

Din nou să mă scuzaţi, domnule director, dacă, de-acum încolo, vă voi întrerupe mult mai des decât până acum; însă, vedeţi dumneavoastră, domnule director, nu prea am încotro; după ce că lucrurile, în loc să se simplifice, aşa cum nu se întâmplă, se complică, mai şi trebuie, lucrurile, precipitate, domnule director, pentru că se apropie sfârşitul acestei întâlniri, sper că prima dintr-un şir nesfârşit de multe, şi noi nu am parcurs nici măcar punctele importante pe această zi.

Aţi văzut, domnule director, câtă recunoştinţă zace într-un căţeluş din această rasă ingrată?

Domnul director, atunci când vorbeşte, se pronunţă indubitabil asupra unui aspect singular, lămuri toate problemele domnul director, iar atunci când domnul director se angajează într-un discurs, sentinţele sale sunt categorice şi infinit mai stabile decât ale celor cărora limba normată nu-i nici logică, nici filosofică, continuă domnul

director; în concluzie, declar, într-adevăr, sfârşitul acestei întâlniri aproape, prin preajmă, chiar. Până atunci, totuşi, mai trebuie spus ceva, cu toate că singularitatea acestui lucru este, dacă nu plurală, atunci multiplă.

Domnule director, presimt că sfârşitul e mai aproape decât dumneavoastră înşivă aţi putea crede; atât de lângă noi, încât orice altceva s-ar mai spune devine redundant în raport cu tot ce s-a spus până acum. Întâi discuţia ajunge într-un impas imaginativ, apoi se împotmoleşte din punct de vedere lingvistic, pe urmă decade din nonsens în nonsens şi logic şi filosofic şi din care o mai fi, iar numai după aceea, într-un sfârşit târziu şi decadent, se stinge, câteodată nici măcar într-o formulă de salut urmată şi de reciproca. Şi atunci pur şi simplu te întrebi ce-ai vrut să spui de la început şi de ce n-ai spus ce aveai de spus de la început; şi atunci te întrebi ce rost mai are să iniţiezi o discuţie, când nu-ţi aduce nimic nou şi când nimic nou nu-i aduci.

Domnule director al acestei edituri cum n-a mai văzut soarele şi pământul, a venit editorul de la editura de peste drum şi ştiţi de fapt ce vrea să vorbească cu dumneavoastră?

respiroe2.000 All rights reserved.